

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๒/๒๕๖๐

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๒๑/๒๕๖๐

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

เรื่อง พันตำรวจเอก สองขวัญ รัชดาชนวัฒน์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๑ ว่า การกระทำของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) เป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ วรรคสอง หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า พนักงานอัยการจังหวัดน่าน เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องพันตำรวจเอก สองขวัญ รัชดาชนวัฒน์ (ผู้ร้อง) เป็นจำเลย ในคดีอาญาต่อศาลจังหวัดน่าน คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๘๘/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๔๐/๒๕๕๗ ในข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นคดีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ได้มีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า

การกระทำของผู้ร้องมีมูลความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๕๗ และส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดดำเนินคดี ศาลจังหวัดน่านพิพากษาว่าผู้ร้องมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ ประกอบมาตรา ๘๑ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่าการไต่สวนของคณะอนุกรรมการไต่สวนไม่ชอบ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โดยวินิจฉัยว่าการดำเนินคดีของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ชอบทำให้โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาพิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๕ โดยวินิจฉัยว่าการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว โจทก์มีอำนาจฟ้อง และเห็นว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ยังมีได้วินิจฉัยปัญหาว่าผู้ร้องกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ หรือไม่ จึงเห็นสมควรยื่นสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ วินิจฉัยประเด็นดังกล่าว

ผู้ร้องอ้างว่าการดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยซึ่งมูลความผิดต่อผู้ร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ปฏิบัติฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงขอให้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

(๑) การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับเรื่องร้องเรียนไว้พิจารณาเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๗ (๓) กล่าวคือ เป็นการดำเนินคดีซ้ำซ้อนในข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานเรื่องเดียวกัน เนื่องจากเป็นเรื่องเดียวกันกับที่เคยร้องเรียนผู้ร้องต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติและมีการยุติเรื่องแล้ว อันเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้อง การกระทำดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๓๑

(๒) ในระหว่างการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ออกใช้บังคับซึ่งมาตรา ๑๐ บัญญัติให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๑๕ คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ... (๔) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรง

- ๓ -

ตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูง หรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ...” และมาตรา ๖๕ บัญญัติว่า “บรรดาคดีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่งต่ำกว่าระดับผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่า ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. รับไว้พิจารณาแล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ การดำเนินการต่อไปในคดีดังกล่าวให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช.” ผู้ร้องอ้างว่าในขณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับเรื่องไว้พิจารณานั้น ผู้ร้องดำรงตำแหน่งรองผู้กำกับการกลุ่มงานสืบสวน อันเป็นตำแหน่งต่ำกว่าระดับผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่มีอำนาจดำเนินคดีแก่ผู้ร้อง และหากคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะดำเนินคดีกับผู้ร้องต่อไปจะต้องมีมติตามมาตรา ๖๕ ทั้งนี้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๐ ที่บัญญัติว่า “การประชุมของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม” มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “การลงมติของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมากของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ไม่ว่าเป็นการลงมติในการวินิจฉัย หรือให้ความเห็นชอบตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้” และมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ในการประชุมต้องมีรายงานการประชุมเป็นหนังสือ” ดังนั้น การที่คณะอนุกรรมการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งข้อกล่าวหาผู้ร้องภายหลังจากที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลใช้บังคับแล้วและดำเนินการไต่สวนจนแล้วเสร็จ เสนอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเห็นชอบและชี้มูลความผิด โดยไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๖๕ เสียก่อน จึงเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖๕ ประกอบมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง และเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้อง การกระทำดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑

- ๔ -

(๓) ภายหลังจากที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลใช้บังคับแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง กำหนดตำแหน่งผู้อำนวยการระดับต้นหรือเทียบเท่าขึ้นไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๕ (ก) กำหนดให้ตำแหน่งข้าราชการตำรวจเทียบเท่าตำแหน่งผู้อำนวยการกองได้แก่ ผู้กำกับการหรือพนักงานสอบสวนผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นไป และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง กำหนดลักษณะความผิดของเจ้าหน้าที่รัฐในระดับต่ำกว่าผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าผู้อำนวยการกองที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เห็นสมควรดำเนินการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๓ (ค) กำหนดให้การกระทำความผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับต่ำกว่าผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าผู้อำนวยการกองตามหมวด ๑๑ ในมาตรา ๑๒๓ และมาตรา ๑๒๓/๑ ตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต เป็นการกระทำในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัย ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ออกประกาศ เรื่อง กำหนดลักษณะความผิดของเจ้าหน้าที่รัฐ ฯ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๕ แก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะกรรมการ ป.ป.ช. ฉบับดังกล่าว โดยให้ยกเลิกความใน (ค) ของข้อ ๓ ซึ่งประกาศทั้งสามฉบับข้างต้น กำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถดำเนินการต่อไปได้ เฉพาะลักษณะความผิดและตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับผู้อำนวยการกองขึ้นไปเท่านั้น ผู้ร้องอ้างว่าขณะถูกร้องเรียน ผู้ร้องดำรงตำแหน่งรองผู้กำกับการกลุ่มงานสืบสวนอันเป็นตำแหน่งต่ำกว่าระดับผู้อำนวยการกอง คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่อาจดำเนินการไต่สวนและมีมติในคดีของผู้ร้องต่อไปได้ การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. นำเรื่องร้องเรียนของผู้ร้องขึ้นวินิจฉัย จึงเป็นการเลือกปฏิบัติและฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑

(๔) ผู้ร้องอ้างว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๓ ขัดต่อสิทธิในกระบวนการยุติธรรม

- ๕ -

กล่าวคือ ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้น เสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๓ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๕ วรรคสาม และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ วรรคสอง

(๕) ในคดีของผู้ร้องปรากฏว่าคณะอนุกรรมการไต่สวนได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าดาบตำรวจ ทวีศักดิ์ สุทธิเสน เป็นผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดร่วมกับผู้ร้อง และมีมติให้กันดาบตำรวจ ทวีศักดิ์ สุทธิเสน ไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติไม่เห็นควรให้กันดาบตำรวจ ทวีศักดิ์ สุทธิเสน ไว้เป็นพยาน แต่ไม่ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและแจ้งข้อกล่าวหา กับดาบตำรวจ ทวีศักดิ์ สุทธิเสน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และกลับนำถ้อยคำของดาบตำรวจ ทวีศักดิ์ สุทธิเสน มาวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ร้อง การกระทำของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง และมาตรา ๒๗

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาคำร้องแล้ว กำหนดประเด็นตามคำร้องที่ต้องพิจารณาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ไว้ ๓ ประเด็น ดังนี้

- ๖ -

ประเด็นที่หนึ่ง กรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ วรรคสอง นั้น เห็นว่า ประเด็นตามคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าตนถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครอง อันสืบเนื่องมาจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๓ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ วรรคสอง หรือไม่ อันเป็นกรณีการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติให้สิทธิในการยื่นคำร้องเกี่ยวกับการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมายไว้เป็นการเฉพาะแล้วโดยการใช้สิทธิทางศาลตามมาตรา ๒๑๒ และการใช้สิทธิทางผู้ตรวจการแผ่นดินตามมาตรา ๒๓๑ (๑) ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวโดยอาศัยช่องทางตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ได้

ประเด็นที่สอง กรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและแจ้งข้อกล่าวหาเกี่ยวกับดาบตำรวจ ทวีศักดิ์ สุทธิเสน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐๓/๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ เช่นเดียวกันกับการดำเนินคดีต่อผู้ร้อง เป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๓ วรรคสอง และมาตรา ๒๕ นั้น เห็นว่า ผู้ที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ผู้นั้นจะต้องเป็นบุคคลที่ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้จากการกระทำของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องไม่ปรากฏว่า ผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญจากการกระทำของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อย่างไร ข้อที่ผู้ร้องกล่าวอ้างนั้น เป็นเพียงความประสงค์จะให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ปฏิบัติต่อตนเหมือนดังที่ปฏิบัติต่อบุคคลอื่นตามหลักความเสมอภาค

- ๓ -

แต่การที่บุคคลใดจะกล่าวอ้างเพื่อเรียกร้องให้ปฏิบัติต่อตนเป็นอย่างเดียวกันกับบุคคลอื่นตามหลักความเสมอภาคนั้น ต้องเป็นกรณีที่ถูกปฏิบัติมิสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วไม่ได้รับสิทธินั้น แต่กรณีของผู้ร้องซึ่งควรจะถูกกล่าวหาว่ากระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น ย่อมต้องอยู่บนพื้นฐานของพยานหลักฐานที่ได้จากการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเป็นสำคัญ ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่อาจขอให้ตนไม่ต้องถูกดำเนินคดีเพียงยกข้ออ้างว่ามี การไม่ดำเนินคดีกับผู้อื่นไม่เป็นเช่นเดียวกันกับการปฏิบัติกับตนได้ กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

ประเด็นที่สาม กรณีที่ผู้ร้องอ้างว่ามติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดผู้ร้องว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๕๗ และส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดดำเนินคดีอาญากับผู้ร้องนั้น มีขั้นตอนกระบวนการรับเรื่องร้องเรียน การไต่สวนข้อเท็จจริง การสรุปสำนวน และการวินิจฉัยคดีที่ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง กำหนดลักษณะความผิดของเจ้าหน้าที่รัฐในระดับต่ำกว่าผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าผู้อำนวยการกองที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เห็นสมควรดำเนินการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ กรณีจึงไม่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๗ วรรคห้า นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบปรากฏว่า พนักงานอัยการจังหวัดน่าน โจทก์ ได้ยื่นฟ้องผู้ร้องเป็นจำเลย ในคดีอาญาต่อศาลจังหวัดน่าน คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๘๘/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๔๐/๒๕๕๗ ในข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าผู้ร้องมีความผิด ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โดยวินิจฉัยว่าการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ซึ่งศาลฎีกาพิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๕

- ๘ -

โดยวินิจฉัยว่าการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ขอบด้วยกฎหมายแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง
ดังนั้น ประเด็นที่ผู้ร้องกล่าวอ้างในกรณีนี้ เป็นประเด็นที่มีสาระสำคัญเดียวกันกับผู้ร้องโต้แย้ง
ในศาลยุติธรรม ซึ่งเป็นที่สุดโดยคำพิพากษาศาลฎีกาแล้ว กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตาม
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้
พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๒๒/๒๕๖๐)

(Signature)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Signature)

(นายชัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Signature)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Signature)

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Signature)

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Signature)

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Signature)

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Signature)

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ